DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)
29. maj 1997 *

I sag C-93/96,

angående en anmodning, som Supremo Tribunal Administrativo i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag,

Indústria e Comércio Têxtil SA (ICT)

mod

Fazenda Pública,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 1, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 738/92 af 23. marts 1992 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af garn af bomuld med oprindelse i Brasilien og Tyrkiet (EFT L 82, s. 1),

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, G.F. Mancini, og dommerne G. Hirsch og R. Schintgen (refererende dommer),

* Processprog: portugisisk.

generaladvokat: N. Fennelly
justitssekretær: R. Grass,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— Indústria e Comércio Têxtil SA (ICT) ved advokat A. J. de Sousa Magalhães, Porto

— den portugisiske regering ved direktør L. Fernandes, Juridisk Tjeneste, Direktoratet for EF-spørgsmål, Udenrigsministeriet, og konsulent R. Barreira, Ministerrådets Formandskabs Juridiske Sekretariat, som befuldmægtigede

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved F. de Sousa Fialho og N. Khan, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede,

på grundlag af retsmøderapporten,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 20. februar 1997,

afsagt følgende

Dom

1 Ved dom af 14. februar 1996, indgået til Domstolen den 25. marts 1996, har Supremo Tribunal Administrativo i medfør af EF-traktatens artikel 177 forelagt tre præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 1, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 738/92 af 23. marts 1992 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af garn af bomuld med oprindelse i Brasilien og Tyrkiet (EFT L 82, s. 1, herefter »forordning nr. 738/92«).

2 Spørgsmålene er blevet rejst under en tvist mellem Indústria e Comércio Têxtil SA (herefter »ICT«) og de portugisiske toldmyndigheder, hvori der er strid om fastsættelsen af antidumpingtold i henhold til forordning nr. 738/92.

3 I forordningens artikel 1, stk. 2, litra a), fastsættes tolden, som beregnes af nettoprisen, frit Fællesskabets grænse, ufortoldet, til 16,6% for garn af bomuld med oprindelse i Brasilien, med undtagelse af import af produkter fremstillet af en række nærmere angivne selskaber.

4 Artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 738/92 indeholder følgende bestemmelse: »Den i stk. 2 omhandlede pris frit Fællesskabets grænse anses for nettoprisen, hvis betaling i henhold til betalingsbetingelserne skal finde sted senest 30 dage efter varernes ankomst til Fællesskabets toldområde. Prisen forhøjes med 1% for hver måned, betalingsfristen forlænges.«

5 I december 1991 importerede ICT fra Brasilien to partier bomuldsgarn til en pris af henholdsvis 3,26 USD pr. kg og 3,94 USD pr. kg. Betalingsfristen var ifølge to fakturaer af 3. december 1991 på 90 dage. Det fremgår af købekontrakterne af 4. august 1991 vedrørende de nævnte importforretninger, at prisen for varerne i tilfælde af betaling cad (cash against documents) skulle være henholdsvis 3,18 USD pr. kg og 3,85 USD pr. kg.

6 De portugisiske toldmyndigheder traf bestemmelse om, at der ved importforretningerne skulle opkræves antidumpingtold i medfør af artikel 1, stk. 2, litra a), i forordning nr. 738/92, hvorved prisen frit Fællesskabets grænse blev forhøjet med 2% for at tage hensyn til betalingsfristen på 90 dage.

7 Da ICT var af den opfattelse, at det måtte være en forudsætning for at bringe reglen om forhøjelse i artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 738/92 i anvendelse, at prisen for varerne i tilfælde af kontant betaling og prisen i tilfælde af en betalingsfrist var nøjagtigt den samme, indbragte selskabet sagen for Tribunal Fiscal Aduaneiro do Porto, som gav selskabet medhold. Efter at den pågældende dom var blevet ophævet af Tribunal Tributário de Segunda Instância, ankede ICT denne afgørelse for Supremo Tribunal Administrativo, der har udsat sagen og forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Kan en forhøjelse (på 1% for hver måned, betalingsfristen forlænges ud over en frist på 30 dage efter varernes ankomst til Fællesskabets toldområde) som omhandlet i artikel 1, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 738/92 af 23. marts 1992, der beregnes af prisen frit Fællesskabets grænse, finde anvendelse i alle tilfælde, hvor der er aftalt en betalingsfrist på mere end 30 dage?

2) Såfremt spørgsmålet ikke kan besvares ubetinget bekræftende, idet det er nødvendigt at sondre, kan den nævnte forhøjelse da finde anvendelse under omstændigheder som i den foreliggende sag (jf. de anførte faktiske omstændigheder), hvor prisen for de importerede varer ved en betalingsfrist på 90 dage var henholdsvis ca. 2,3% (i det ene tilfælde) og 2,5% (i det andet tilfælde) højere end cad-prisen (cash against documents)?

3) Såfremt det foregående spørgsmål må besvares bekræftende, ønskes det oplyst, om forhøjelsen skal beregnes af cad-prisen eller af den pris, der skal betales ved 90 dages kredit?«

8 Ved disse tre spørgsmål, der bør undersøges under ét, ønsker den nationale ret i det væsentlige oplyst, hvorvidt reglen om forhøjelse i artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 738/92 ubetinget skal bringes i anvendelse, når det er blevet aftalt, at betalingen for de importerede varer skal finde sted mere end 30 dage efter varernes ankomst til Fællesskabets toldområde, også selv om forskellen mellem henholdsvis prisen i tilfælde af udsat betaling og prisen i tilfælde af betaling cad andrager en højere

procentsats end denne forhøjelse, og i bekræftende fald, hvorvidt beregningsgrundlaget for forhøjelsen er sidstnævnte pris eller den pris, der skal betales i tilfælde af udsat betaling.

9 Det bemærkes herom indledningsvis, at artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 738/92 klart og ubetinget indeholder bestemmelse om, at prisen frit Fællesskabets grænse, som udgør beregningsgrundlaget for den i stk. 2 fastsatte antidumpingtold, skal forhøjes med 1% for hver måned, betalingsfristen forlænges ud over 30 dage efter tidspunktet for varernes ankomst til Fællesskabets toldområde.

10 ICT har dog gjort gældende, at det må være en forudsætning for, at reglen om forhøjelsen i artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 738/92 kan bringes i anvendelse, at der foreligger dumping, og at dette kun er tilfældet, såfremt prisen for varerne på trods af en betalingsfrist er nøjagtigt den samme som den, der skal betales i tilfælde af kontant betaling, dvs. såfremt betalingsfristen ikke medfører nogen økonomiske byrder for importøren.

11 Dette kan ikke tiltrædes.

12 Som generaladvokaten med rette har anført i punkt 12 i sit forslag til afgørelse, gælder det således, at når sælgeren anvender en meget lav rentesats i forhold til de sædvanlige på markedet, indebærer dette også fordel for køberen, således at en rentesats i dette omfang er udtryk for en form for dumping via lempelige betalingsvilkår.

13 Det savner følgelig grundlag under henvisning til målsætningen med antidumpingtoldordningen at anlægge en fortolkning af artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 738/92,

der ikke er i overensstemmelse med ordlyden af bestemmelsen, således at den deri fastlagte regel om forhøjelse kun skulle finde anvendelse, såfremt prisen for en importeret vare i tilfælde af udsat betaling er nøjagtigt den samme som prisen i tilfælde af betaling cad.

14 Det bemærkes herefter, at det er med rette, at den portugisiske regering og Kommissionen har anført, at prisen frit Fællesskabets grænse, der udgør beregningsgrundlaget for antidumpingtolden, svarer til toldværdien af de importerede varer, således som dette begreb er fastlagt i artikel 3, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 1224/80 af 28. maj 1980 om varers toldværdi (EFT L 134, s. 1), dvs. til transaktionsværdien, som er den pris, der faktisk er betalt eller skal betales for varerne ved salg til eksport til Fællesskabets toldområde.

15 Artikel 3, stk. 2, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1495/80 af 11. juni 1980 om gennemførelse af visse bestemmelser i artikel 1, 3 og 8 i forordning (EØF) nr. 1224/80 (EFT L 154, s. 14), som ændret ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 220/85 af 29. januar 1985 (EFT L 25, s. 7), indeholder herved bestemmelse om, at renter i henhold til en finansieringsordning indgået af køberen, som vedrører købet af indførte varer, ikke skal medregnes i toldværdien, når denne ansættes i henhold til forordning nr. 1224/80, forudsat at rentebeløbet er særskilt angivet i forhold til den pris, der faktisk er betalt eller skal betales for varerne, at finansieringsordningen er indgået skriftligt, og at køberen om påkrævet kan påvise ikke alene, at sådanne varer sælges til den pris, der angives som den pris, der faktisk er betalt eller skal betales, men også, at den angivne rentesats ikke overstiger det normale niveau for sådanne transaktioner i det land og på det tidspunkt, hvor finansieringen tilvejebringes.

16 I dommen af 4. juni 1992 (sag C-21/91, Wünsche, Sml. I, s. 3647, præmis 18 og 19) har Domstolen fastslået, at der, når sælgeren har indrømmet køberen en betalingsfrist, som køberen har accepteret, foreligger en »finansieringsordning« som anført

i artikel 3 i forordning nr. 1495/80, og at det herved ingen betingelse er, at betalingsfristen er aftalt særskilt i forhold til aftalen om varesalget.

17 I den nævnte dom fastslog Domstolen endvidere, i præmis 19, at såfremt de renter, der er påløbet som følge af den af sælgeren indrømmede betalingsfrist, er angivet særskilt i fakturaen til køberen, må denne, hvis han ikke gør noget andet gældende, anses for reelt at have samtykket i de til betalingsfristen svarende renter. Dette gælder ligeledes, når rentebeløbet som i hovedsagen kan udledes af forskellen mellem henholdsvis prisen i tilfælde af betaling cad og prisen i tilfælde af udsat betaling, og disse priser ikke er angivet i fakturaen, men fremgår af købekontrakten mellem de to parter.

18 For så vidt betingelserne i henhold til artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 1495/80, som ændret ved forordning nr. 220/85, er opfyldt — hvilket det henhører under den nationale ret at undersøge — er beregningsgrundlaget for forhøjelsen i henhold til artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 738/92 følgelig den pris, som faktisk er betalt eller skal betales for varerne ved salg til eksport til Fællesskabets toldområde, således at det ikke omfatter de renter, der skal betales som modydelse for den betalingsfrist, som sælgeren har indrømmet køberen.

19 Det må herefter fastslås, at formålet med forhøjelsen netop er, at der uden videre og på grundlag af faste procentsatser skal tages højde for den kommercielle fordel, som en udskudt betaling af en vare kan repræsentere, nærmere bestemt med henblik på at forhindre, at der sker en form for dumping via lempelige betalingsvilkår og dermed en undergravning af målsætningen med indførelsen af en antidumpingtold.

20 Det bemærkes herved endelig, at som anført i præmis 15 i denne dom, er en af betingelserne i henhold til artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 1495/80, som ændret

ved forordning nr. 220/85, at den angivne rentesats ikke må overstige det normale niveau for sådanne transaktioner i det land og på det tidspunkt, hvor finansieringen tilvejebringes.

21 Denne betingelse gør det således muligt at forhindre, at der i kraft af en for høj og eventuel fiktiv rentesats, som ikke svarer til de sædvanlige, på kunstig måde sker en nedsættelse af beregningsgrundlaget for antidumpingtolden og dermed en nedsættelse af selve antidumpingtolden.

22 De præjudicielle spørgsmål må herefter besvares med, at reglen om forhøjelse i artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 738/92 ubetinget skal bringes i anvendelse, når det er blevet aftalt, at betalingen for de importerede varer skal finde sted mere end 30 dage efter varernes ankomst til Fællesskabets toldområde, også selv om forskellen mellem henholdsvis prisen i tilfælde af udsat betaling og prisen i tilfælde af betaling cad andrager en højere procentsats end denne forhøjelse. Beregningsgrundlaget for forhøjelsen er den pris, som faktisk er betalt eller skal betales for varerne ved salg til eksport til Fællesskabets toldområde, således at det ikke omfatter de renter, der skal betales som modydelse for betalingsfristen, forudsat at denne har været genstand for en »finansieringsordning« som omhandlet i artikel 3, stk. 2, i Kommissionens forordning nr. 1495/80, som ændret ved forordning nr. 220/85, og at rentebeløbet afspejler de sædvanlige rentesatser.

Sagens omkostninger

23 De udgifter, der er afholdt af den portugisiske regering og af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af Supremo Tribunal Administrativo ved dom af 14. februar 1996, for ret:

Reglen om forhøjelse i artikel 1, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 738/92 af 23. marts 1992 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af garn af bomuld med oprindelse i Brasilien og Tyrkiet skal ubetinget bringes i anvendelse, når det er blevet aftalt, at betalingen for de importerede varer skal finde sted mere end 30 dage efter varernes ankomst til Fællesskabets toldområde, også selv om forskellen mellem henholdsvis prisen i tilfælde af udsat betaling og prisen i tilfælde af betaling cad andrager en højere procentsats end denne forhøjelse. Beregningsgrundlaget for forhøjelsen er den pris, som faktisk er betalt eller skal betales for varerne ved salg til eksport til Fællesskabets toldområde, således at det ikke omfatter de renter, der skal betales som modydelse for betalingsfristen, forudsat at denne har været genstand for en »finansieringsordning« som omhandlet i artikel 3, stk. 2, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1495/80 af 11. juni 1980 om gennemførelse af visse bestemmelser i artikel 1, 3 og 8 i Rådets forordning (EØF) nr. 1224/80 om varers toldværdi, som ændret ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 220/85 af 29. januar 1985, og at rentebeløbet afspejler de sædvanlige rentesatser.

Mancini Hirsch Schintgen

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 29. maj 1997.

R. Grass G.F. Mancini

Justitssekretær Formand for Anden Afdeling